

Lag om ändring i rättegångsbalken;

SFS 2015:79

Utkom från trycket
den 10 mars 2015

utfärdad den 26 februari 2015.

Enligt riksdagens beslut¹ föreskrivs att 36 kap. 1 § rättegångsbalken ska ha följande lydelse.

36 kap.

1 §² Var och en, som inte är part i målet, får höras som vittne. I brottmål får dock målsäganden inte vittna, även om han eller hon inte för talan.

I brottmål får vittnesförhör inte heller äga rum med någon som har åtalats för medverkan till den gärning förhöret gäller eller för någon annan gärning som har omedelbart samband med den gärningen.

Vad som sägs i andra stycket om den som har åtalats ska också gälla den som för gärning som där avses

1. är skäligen misstänkt och har underrättats om misstanken enligt 23 kap. 18 §,

2. har meddelats strafföreläggande eller föreläggande av ordningsbot, eller

3. till följd av beslut enligt bestämmelser om åtalsunderlåtelse, straffvarning eller särskild åtalsprövning inte har åtalats.

Ska någon som avses i andra eller tredje stycket höras i en rättegång som inte avser åtal mot honom eller henne, gäller i fråga om kallelse till förhandling och påföljd för utevaro från förhandlingen samt i fråga om förhöret vad som sägs om tilltalade i 31 kap. 4 §, 37 kap. 1 §, 45 kap. 15 § samt, med undantag för vad som sägs om häktning, 46 kap. 15 §. I fråga om rätt till ersättning för inställelse vid förhandling gäller 36 kap. 24 och 25 §§.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2015.

På regeringens vägnar

MORGAN JOHANSSON

Charlotte Kugelberg
(Justitiedepartementet)

¹ Prop. 2014/15:25, bet. 2014/15:JuU9, rskr. 2014/15:102.

² Senaste lydelse 2001:235.

